

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פְּרִשְׁת אִמּוֹר

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ח - חלק ב'

קונטרס 512

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלימא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מבחינתו בילדותו. וכמה אחרים, שעשו פרישות וסגופים וחסידות יותר שנים ממה שעשה האר"י זכרוננו לחיי העולם הבא, ואף על פי כן לא היו כמוהו, ולא קרוב אליו.

אף האמת, כי כמו שיש הרבה קצים לגאלה, כי בהרבה מדרגות יכולים להגאל, כמו שכתב האר"י עצמו בענין "וירא ה' כי סר לראות" ולפי המדרגה הגואלת, כך הם סדרי הגאלה. כך הוא בכל הארה, שלפי המדרגה המאירה, כך היא ההכנה הצריכה לה. והנה מזמן האר"י והלאה עמדו גדולים בישראל, וכלם מבחינת ההארה ההיא שנסתלקה באותו הזמן. והלכו הדברים מדור לדור.

והנה עתה אגיד להדרת כבוד תורתו אמרים אמת, כאשר הודיע ה' אלי על דברת כבוד תורתו, כי ראש שבטי ישראל הוא. וכבר זכנו השם להיות שמו הטוב הולך עד אפסי ארץ. אף תלמידים מבהקים לא זכינו שיעמדו לפניו. ומאת השם כל דבר, אם קטן ואם גדול הוא. אף אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו. על כן לא אומרים אלא ראשי פרקים, מה שאי אפשר זולתם, להראות לכבוד תורתו אמתו של דבר: כי עד כבוד תורתו הגיעה ההארה מהארת האר"י זכרוננו לחיי העולם הבא, ובהיות כבוד תורתו משרש קין, משרש יחזקאל הנביא, ובו נשלם תקון ההארה הראשונה. על כן הנה בעוונותינו חטאינו הוא נשא, ומכאובינו הוא סבלם. וגם העברת הערלה נמסרה לו. כי "האי מאן דבמאדי"ם" וכו', והוא משרש גבורה אשר זכרתי.

אמנם בהיות כבר שלם התקון הראשון, על כן לא היה צורך לתלמידים אחרים, כי אין צורך לאותה ההארה להתפשט עוד.

ד) רמח"ל – הארה חדשה מעין הארת הזהר

ועתה ברצות ה' להיטיב לעמו רצה לגלות עוד אורה חדשה מבחינת הזהר גם כן, שהוא מהארת הטפה כנ"ל. והוא בחסדו בחר בי. ומה אמר בזה, אם על הכנתי ידרש? הן אמת, שרק חסד השם עשה זאת, ולא כהכנתי. אף

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

האמת הוא, כי שנים שקדתי על ענין היחודים ליחד יחודים, כמעט בכל רביע שעה יחוד אחד, כאשר אני מתמיד גם עתה תודה לאל. וגם ראיתי לעמוד בטרה. אף תעניות לא עשיתי הרבה, כי אם זאת היתה לי, התמדת היחודים. ושרש הכל, הארת המדרגה אשר שלטה בזמן ההוא, ולקח הקדוש ברוך הוא אותי לכלי כאשר חפץ.

(ה) גלוי המגיד לרמח"ל

אף הצעת המעשה בקצור. ביום ראש חדש סיון התפ"ז, בהיותי מיחד יחוד אחד, נרדמתי ובהקיצתי שמעתי קול אומר: "לגלגלה נחיתנא רזין טמירין דמלכא קדישא". ומעט עמדתי מרעיד, ואחר נתחזקתי. והקול לא פסק, ואמר סוד מה שאמר.

ביום השני בפעם ההיא השתדלתי להיות לבדי בחדר, וחזר הקול ואמר סוד אחר. עד שאחר כך ביום אחד גלה לי שהוא מגיד שלוח מן השמים¹, ומסר לי יחודים פריטים לכון בכל יום. ואז יבא. ואני לא רואה אותו, אלא שומע קולו מדבר מתוך פי. ואחר כך נתן לי רשות לשאל גם כן. ואחר כך כמשלש חדשים נתן לי תקונים פריטים לעשות בכל יום, כדי שאזכה לגלוי אליהו וזכרונו לברכה. ואז צוה לי לחבר ספר על קהלת, שהוא היה מפרש לי הסוד של הפסוקים כל אחד. ואחר כך בא אליהו, ואמר סודות מה שאמר. והוא אמר שענתה יבוא מט"ט שרא רבא. ובבואו ידעתי שהוא הוא, מפני

ב. ראה הגלויים של המגיד שנכתבו באותו יום, אוצרות רמח"ל עמוד רנו-רטו.

בעזרת השם נעשה ונצליח אמן, יום ד' ראש חדש סיון ה תפ"ז:

לגלגלה נחיתנא רזין טמירין דמלכא קדישא. ופאין אינון עמא דקדשא בריהו הוא חפי לאוטבא להו, הדיא הוא דכתיב, "ולכן יחכה ה' לחנכם ולכן ירום לרחמכם" (ישעיה ל, יח). דהא טיבו לא אתמשך לישאל לתתא עד דאתהנו מניה בלהו עלמין לעילא, בגין כך, "יחכה לחנכם", יחכה ודאי. וכל כך למה, בגין דמאתר עלאה דעלאין שרי לאוטבא להו ולרחמא עליהו, ובגין דא, "ולכן ירום לרחמכם", "ירום" – לעילא ... "ענינם של הגלויים הנ"ל היה הגאולה ותרין משיחין.

ג. שם המגיד שהתגלה לרמח"ל הוא: ושמועיא"ל, ראה אגרות כט, ראה גם פן החדיד"א קונטרס מספעות, אור הגנוח עמוד קח.

הוא שְׁזַמִּין לוֹ כְּלִי כֶּשֶׁר, שֶׁלֹּא יִפְגֹּם וְרָעוּ. מִי שְׁמוּצִיא וְרָע בְּכָלִי שֶׁלֹּא כֶּשֶׁר, פּוֹגֵם אֶת וְרָעוּ. אוֹי לְמִי שְׁפּוֹגֵם אֶת וְרָעוּ. וְיִמָּה בְּשֹׂאֵר בְּנֵי אָדָם כֹּף - בְּכֹהֵן שְׁעוֹמֵד לְמִטָּה כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה בִּקְדוּשָׁה עֲלִיזָה עַל אַחַת בְּמָה וּבְמָה.

בְּעַמּוֹ, מָה זֶה בְּעַמּוֹ? שֶׁהָרִי כְּתוּב לְמַעְלָה, אֲלֻמָּה וּגְרוּשָׁה וְחֻלְלָה זֹנָה אֶת אֱלֹהֵי לֹא יָקָח, וְכְתוּב וְלֹא יִחַלֵּל וְרָעוּ בְּעַמּוֹ. בָּהֶם הִנֵּה צָרִיף לִהְיוֹת, מָה זֶה בְּעַמּוֹ? אֲלֹא דָּבָר זֶה קָלוֹן בְּעַמּוֹ, פָּגֵם בְּעַמּוֹ, וְעַל כֵּן כְּתוּב, כִּי אִם בְּתוּלָה מַעְמּוֹ יָקָח אִשָּׁה, מַעְמּוֹ וְדָאִי, הַכֹּל כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה. כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, מָה זֶה מְקַדְּשׁוֹ? אֲלֹא אֲנִי הוּא אוֹתוֹ שְׁמַקְדֵּשׁ אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם, וּמִשּׁוּם כֹּף לֹא יִפְגֹּם וְרָעוּ וְלֹא יִמָּצֵא בּוֹ פָּגָם. (וּמִשּׁוּם זֶה) שֶׁהָרִי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, שְׂאֵנִי רוֹצֵה לְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ, וְיִמָּצֵא קָדוֹשׁ בְּכָל, שְׁקָדוֹשׁ יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי קָדוֹשׁ.

בֹּא רָאֵה, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי הַכֹּהֵן, וְיִמָּצֵא קָדוֹשׁ כְּשֶׁבֹא לְשִׁמְשׁ, וּמִשּׁוּם שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי הַכֹּהֵן שֶׁהוּא קָדוֹשׁ, הַכֹּהֵן יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי טְהוֹר, שֶׁהַתְּקַדֵּשׁ בְּטִהְרָתוֹ, וּמִי הוּא? זֶה לִּי. אָדָם (כֹּהֵן) אַחֵר יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי קָדוֹשׁ אַחֵר, כְּדֵי שֶׁכֻּלָּם יִמָּצְאוּ בִּקְדוּשָׁה לְשִׁמְשׁ אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁעֲלֵיהֶם כְּתוּב (וַיִּקְרָא א) נֶאֱבָדְלָ אֲתָכֶם מִן הָעַמִּים לִהְיוֹת לִי. כְּמָה פְּרוּשִׁים הֵם יִשְׂרָאֵל בִּקְדוּשָׁה לְשִׁמְשׁ אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, זֶהוּ שְׁכִנְתוֹ (שם) וְהַתְּקַדֵּשׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

עוֹד פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים א) לֹה' הַיְשׁוּעָה עַל עַמּוֹ בְּרִכְתָּךְ סֶלָה.

יִפְגִּים וְרָעִיָה, מֵאֵן דְּאִפִּיק וְרָעָא בְּמֵאנָא דְלֹא כְּשָׂרָא, פָּגִים לִיָּה לְרָעִיָה, וְוִי לְמֵאֵן דְּפָגִים וְרָעִיָה. וְיִמָּה בְּשֹׂאֵר בְּנֵי נָשָׂא כֹף, בְּכֹהֵנָא דְקָאִים לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא בִּקְדוּשָׁה עֲלֵאָה, עַל אַחַת בְּמָה וּבְמָה.

בְּעַמּוֹ, מָהוּ בְּעַמּוֹ. דְּהָא כְּתִיב לַעֲיִלָא, אֲלֻמָּה וּגְרוּשָׁה וְחֻלְלָה זֹנָה אֶת אֱלֹהֵי לֹא יָקָח, וְכְתִיב וְלֹא יִחַלֵּל וְרָעוּ בְּעַמּוֹ. בָּהֶם מִיִּבְעִי לִיָּה, מָהוּ בְּעַמּוֹ. אֲלֹא מִלָּה דָּא קָלָנָא בְּעַמּוֹ, פָּגִימוּ בְּעַמּוֹ, וְעַל דָּא כְּתִיב, כִּי אִם בְּתוּלָה מַעְמּוֹ יָקָח אִשָּׁה, מַעְמּוֹ וְדָאִי, כִּלָּא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, מָהוּ מְקַדְּשׁוֹ. אֲלֹא אֲנָא הוּא הַהוּא, דְּאִיהוּ מְקַדֵּשׁ לִיָּה בְּכָל יוֹמָא, וּבִגִּין כֹּף לֹא יִפְגִּים וְרָעִיָה, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח בִּיָּה פָּגִימוֹ. (כ"א וּבִגִּין דָּא) דְּהָא אֲנִי י"י מְקַדְּשׁוֹ דְאֲנָא בְּעִינָא לְקַדֵּשׁ לִיָּה וְיִשְׁתַּכַּח קְדִישָׁא בְּכֻלָּא, דְּקַדִּישָׁא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְקַדִּישָׁא.

הָא חֲזִי, קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף צ' ע"ב) יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְכֹהֵנָא, וְיִשְׁתַּכַּח קְדִישָׁא כִּד אֲתִי לְשִׁמְשָׁא, וּבִגִּין דְּקוּדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְכֹהֵנָא דְאִיהוּ קְדִישָׁא, כֹּהֵנָא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְדְכִנָּא, דְּאִתְקַדֵּשׁ בְּדִכּוּתִיָּה, וּמֵאִי אִיהוּ. לִיּוֹאִי. בְּר נֶשׁ (כֹּהֵנָא) אַחֲרָא, יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְקַדִּישָׁא אַחֲרָא, בִּגִּין דִּישְׁתַּכַּחוּן כִּלָּא בְּקָדוּשָׁא, לְשִׁמְשָׁא לְקוּדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכֵאֵין אִינוּן יִשְׂרָאֵל בְּעֻלְמָא דִּין וּבְעֻלְמָא דְאַתִּי, דְּעֻלְיָהוּ כְּתִיב, (וַיִּקְרָא ב) וְאֶבְדִּיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לִהְיוֹת לִי. כְּמָה פְּרִישָׁן יִשְׂרָאֵל מִכֻּלָּא, בְּקָדוּשָׁה, לְשִׁמְשָׁא לְקוּדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא הוּא דְכְּתִיב, (וַיִּקְרָא ב) וְהַתְּקַדֵּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי י"י אֱלֹהֵיכֶם.

הָנוּ פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים ג) לִיָּי הַיְשׁוּעָה עַל עַמּוֹ בְּרִכְתָּךְ סֶלָה. לִיָּי הַיְשׁוּעָה. הָכִי תְּגִינֵן,

וְכַאֲשֵׁר אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּבַכַּל אֶתְר דְּאֶתְגָּלוּ,
שְׂכִינְתָא אֶתְגָּלְיָא בְּהִדְיָהּ. כִּד יַפְקוֹן יִשְׂרָאֵל
מִגְלוּתָא, פּוֹרְקָנָא לְמָאן, לְיִשְׂרָאֵל אוּ לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. אֵלָא הָא אוּקְמוּהּ בְּכַמָּה קְרָאִי,
וְהָכָא, לִינִי הִישׁוּעָה וְדָאִי, אֵימְתִי. עַל עֲמָךְ
בְּרַכְתְּךָ סִלָּה. בְּשַׁעֲתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
יִשְׁגַּח בְּבִרְכָּאן עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, לְאַפְקָא לֹון
מִן גְּלוּתָא, וְלֹאֻטְבָּא לְהוּ, כְּדִין לִינִי הִישׁוּעָה
וְדָאִי. וְעַל דָּא תְּנִינָן, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִיתוּב
עֲמָהוֹן דִּישְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
(דברים ל) וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ.

אִישׁ מִזְרַעְךָ לְדוֹרוֹתֶם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם. (ויקרא
כא) רַבִּי יִצְחָק אָמַר, בְּגִין דְּאִיהוּ פְּגִימִים,
וּמָאן דְּאִיהוּ פְּגִימִים, לֹא אֶתְחַזִּי לְשִׁמּוּשָׁא
בְּקוּדְשָׁא. וְהָא אוּקְמוּהּ, דְּבִר נָשׁ דְּאֶשְׁתַּכַּח
פְּגִימִים, לִית בֵּיה מְהִימְנוּתָא, וְהָהוּא פְּגִימִי
אֶסְהִיד עֲלֵיהּ, כָּל שָׂכֵן פְּהֵנָא, דְּבַעֲיָא
לְאַשְׁתַּכַּחא שְׁלִים, מְאָרִיָּה דְמְהִימְנוּתָא, יִתִּיר
מַכְלָא, וְהָא אוּקְמוּהּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָהוּא יְתִיב בְּקֶסֶטְרָא דְבֵי חֲמוּי,
וְהוּא הָהוּא אָמַר, זִילְגָא דְבְּקֶסֶטְרָא
בְּעִיטָא שְׂכִיחַ. אֲדַהֲכִי, אַעֲבֵר חַד בִּר נָשׁ, פְּגִימִים
מְעִיגִיָּה חַד. אָמַר חֲמוּי, נִשְׁאֵל לְהָאִי. אָמַר,
פְּגִימִים הוּא, וְלֹאוּ מְהִימְנָא. אָמַר, נִשְׁאֵל בְּהִדְיָה.
אָתוּ שְׁאִילוּ לֵיה. אָמַר לֵיה, טוּפְקָא מָאן הוּא
בְּעֻלְמָא. אָמַר עֲתִידָא, אָבֵל דִּישְׁלִיף, בְּהִדְיָה
אָנָּא מַפְלָהוּ. (ס"א עֲתִידָא, אָבֵל דִּישְׁלִיף, וְיֵלַע דָּא, בְּחִדְיָה אָנָּא
מַפְלָהוּ) אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּמַלּוּי אֶשְׁתַּמְעַ, דְּלֹאוּ
מְהִימְנוּתָא גְּבִיָּה, וְלֹאוּ בִר מְהִימְנָא הוּא. תָּא
חֲזִי, קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ
מוֹם לֹא יִקְרָב, דְּהָא קֻדְשָׁא דְלַעֲיָלָא, לֹא
שְׂרִיא בְּאַתֵּר פְּגִימִים.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה ח) לְתוֹרָה וּלְתַעֲוָדָה אִם לֹא

לְה' הִישׁוּעָה - כִּף שְׁנִינוּ,
אֲשִׁרִיָּהּ יִשְׂרָאֵל, שְׁלֵכַל מְקוֹם
שְׁגָלוֹ, שְׂכִינָה גְּלַתָּה עִמָּהֶם.
כְּשִׁינְאֵנוּ יִשְׂרָאֵל מִהֲגָלוּת, לְמִי
הִגָּאֵלָה - לְיִשְׂרָאֵל אוּ לְקוּדְשׁ
בְּרִיךְ הוּא? אֵלָא הִרִי פְּרִשׁוּהָ
בְּכַמָּה כְּתוּבִים, וְכָאן - לְה'
הִישׁוּעָה וְדָאִי. מְתִי? עַל עֲמָךְ
בְּרַכְתְּךָ סִלָּה. בְּשַׁעֲתָא דְשְׁהַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא יִשְׁגַּח בְּבִרְכּוֹת עַל
יִשְׂרָאֵל לְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הֲגָלוּת
וּלְהִיטִיב לָהֶם, אֲנִי - לְה' הִישׁוּעָה
וְדָאִי. וְעַל כֵּן שְׁנִינוּ שְׁהַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא יִשׁוּב עִם יִשְׂרָאֵל מִן
הֲגָלוּת. זְהוּ שְׂכִינְתּוֹ, (דברים ד) וְשָׁב
ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ.
אִישׁ מִזְרַעְךָ לְדוֹרֹתֶם אֲשֶׁר יִהְיֶה
בּוֹ מוֹם. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא פְּגוּם, וּמִי שֶׁהוּא פְּגוּם לֹא
רְאוּי לְשִׁמּוּשׁ בְּקֻדְשׁ. וְהִרִי פְּרִשׁוּהָ,
שְׁאֵדָם שְׁנַמְצָא פְּגוּם אֵין בּוֹ
אֲמוּנָה, וְאוֹתוֹ הִפְגֵּם מַעֲיֵד עֲלֵיו,
כָּל שָׂכֵן כְּהֵן, שְׁצָרִיף לְהַמְצָא
שְׁלֵם, בַּעַל הָאֲמוּנָה, יוֹתֵר מִכָּל,
וְהִרִי פְּרִשׁוּהָ.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָהוּא יוֹשֵׁב בְּהִיכַל שַׁל
בֵּית חֲמִי, וְהוּא הָהוּא אָמַר,
לְזִלְגַת הַדְּמִיעוֹת שְׂבִיחִיכַל יֵשׁ
עֲצָה לְמַצָּא. בֵּין כִּף עֲבֵר אִישׁ
אֶחָד פְּגוּם בְּעֵין אַחַת. אָמַר חֲמִי,
נִשְׁאֵל אֶת זְהוּ. אָמַר, הוּא פְּגוּם
וְלֹא נֶאֱמַן. אָמַר, נִשְׁאֵל אוֹתוֹ. כָּאוּ
וְשְׁאֵלוּ אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ, מִיָּהוּ
הַמֶּאֱשֵׁר שְׂבִעוּלָם? אָמַר, הַעֲשִׂיר,
אָבֵל אִם יִתֵּק, עֲמוֹ אֲנִי מַכְלָם.
(העשירי, אָבֵל אִם יִתֵּק, אוּי עַל זְהוּ, עֲמוֹ אֲנִי
מַכְלָם) אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִדְּבָרֵינוּ
נִשְׁמַע שְׁאֵין בּוֹ אֲמוּנָה, וְלֹא כֵּן
אֲמוּנָה הוּא. כָּאוּ רְאָה, הַקְדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא אָמַר, כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ
מוֹם לֹא יִקְרָב, שְׁהִרִי הַקְדוּשָׁה
שְׁלַמְעֵלָה אֵינָה שׁוֹרָה בְּמִקּוֹם
פְּגוּם.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה ח) לְתוֹרָה

וּלְתַעֲוֹדָה אִם לֹא יֹאמְרוּ בְּדָבָר
הַזֶּה. לְתוֹרָה וּלְתַעֲוֹדָה, מִי הִיא
תּוֹרָה, וּמִי הִיא תַעֲוִידָה? אֲלֹא
תּוֹרָה - זוֹ תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב. תַּעֲוִידָה
- זוֹ תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה. תּוֹרָה שֶׁבַעַל
פֶּה אֵינָה שׁוֹרָה בְּמִקּוֹם פְּגוּם,
שֶׁהִרְי מִתּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב נִבְנִית.
כְּתוּב צוּר תַּעֲוִידָה חֲתוּם תּוֹרָה
בְּלִמְדִי. צוּר תַּעֲוִידָה - זוֹ תּוֹרָה
שֶׁבַעַל פֶּה, מִשּׁוּם שֶׁשֶּׁם נִצָּר
צָרוֹר הַחַיִּים, וּבִתְעוּדָה נִקְשָׁר
קֶשֶׁר הַחַיִּים (קֶשֶׁר הָאֱמֻנָה) שֶׁלֹּא מַעֲלָה,
לְהִיטוֹת הַכֹּל אַחֵד.

וּמִשֶּׁם לְמִטָּה נִפְרָדוֹת הַדְּרָכִים
וְהַשְּׁבִילִים, וּמִשֶּׁם נִפְרָדוֹת
הַדְּרָכִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. זֶהוּ
שִׁכְתוּב, (בְּרֵאשִׁית ב) וּמִשֶּׁם יִפְרָד
וְהִיהָ לְאַרְבַּעָה רִאשִׁים.

חֲתוּם תּוֹרָה, חֲתִימָה שֶׁל הַתּוֹרָה,
שֶׁהִיא תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב, בְּאִיזָה
מִקּוֹם? בְּלִמְדִי, אֱלֹו הַנִּבְיָאִים,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מַלְכִּים-א ז) וַיִּקֶּם אֶת
הָעַמּוּד הַיְמָנִי וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ יִכִּין
וַיִּקֶּם אֶת הָעַמּוּד הַשְּׂמָאלִי וַיִּקְרָא
אֶת שְׁמוֹ בַּעַז. וּמִשֶּׁם נִפְרָדוֹת
הַדְּרָכִים לְנִבְיָאִים הַנֶּאֱמָנִים.
וְאֵלֶּה עוֹמְדִים בְּקִיּוֹם לְגוֹף,
לְשֵׁשֶׁת הָאוֹרוֹת, זֶהוּ שִׁכְתוּב (שִׁיר
ח) שׁוֹקִי עַמּוּדֵי שֵׁשׁ. וְהַכֹּל לֹא
עוֹמֵד אֲלֹא בִשְׁלֵמוֹת, וְלֹא שׁוֹרָה
קִדְשָׁה שֶׁל הַכֹּל אֲלֹא בִשְׁלֵמוֹת,
כְּשֶׁמִּתְחַבְּרִים זֶה עִם זֶה, הַכֹּל הוּא
שֵׁלֶם, הַכֹּל הוּא אֶחָד, לֹא נִפְגָּם
הַמִּקּוֹם. וְלִכֵּן נִקְרָאת כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל שֵׁלֶם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית
יד) וּמִלְכִי צֶדֶק מֶלֶךְ שֵׁלֶם, (תַּחֲלִים
ע) וַיְהִי בִשְׁלֵם סוֹכּוֹ.

וּמִשּׁוּם כִּף לֹא שׁוֹרָה הַכֹּל אֲלֹא
בְּמִקּוֹם שֵׁלֶם. וְעַל כֵּן כָּל אִישׁ
אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. כְּמוֹ כֵּן
הַקֶּרֶן שֶׁבּוֹ מוֹם לֹא יִתְקַרֵּב. מֶה
הַטַּעַם? שִׁכְתוּב כִּי לֹא לְרִצּוֹן
יְהִיהָ לָכֶם. וְאִם תֹּאמְרוּ, הִרְי
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שׁוֹרָה אֲלֹא בְּמִקּוֹם שְׁבוּר, בְּכָלִי שְׁבוּר, שִׁכְתוּב (יִשְׁעִיָּה נז) וְאֵת דִּפְא וְשִׁפְל

יֹאמְרוּ בְּדָבָר הַזֶּה. לְתוֹרָה וּלְתַעֲוִידָה. מֶאֵן הוּא
תּוֹרָה, וּמֶאֵן הוּא תַעֲוִידָה. אֲלֹא תּוֹרָה, דָּא תּוֹרָה
שֶׁבִּכְתָּב. תַּעֲוִידָה, דָּא תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה. תּוֹרָה
שֶׁבַעַל פֶּה לֹא שְׂרִיא בְּאַתֵּר פְּגִים, דְּהָא מִתּוֹרָה
שֶׁבִּכְתָּב אֲתַבְּנִי. כְּתִיב צוּר תַּעֲוִידָה חֲתוּם תּוֹרָה
בְּלִמְדִי, צוּר תַּעֲוִידָה, דָּא תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה,
בְּגִין דְּתַמָּן אֲתַצֵּר צָרוּרָא דְחַיִּי, וּבִתְעוּדָה
אֲתַקְשֵׁר קֶשֶׁרָא דְחַיִּי (נ"א קֶשֶׁר דְּכַהֲנִימוֹתָא) דְּלִיעֲלֵא,
לְמַהֲוִי כֹּלָא חַד.

וּמִתַּמָּן לְתַתָּא אֲתַפְּרִשֵּׁן אוֹרְחִין וּשְׁבִילִין,
וּמִתַּמָּן מִתַּפְּרִשִּׁין אוֹרְחִין בְּעַלְמִין
כֹּלְהוּ דְּדָא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ב) וּמִשֶּׁם יִפְרָד
וְהִיהָ לְאַרְבַּעָה רִאשִׁים.

חֲתוּם תּוֹרָה, חֲתִימָה דְּאוֹרִיזָּתָא, דְּאִיהִי תּוֹרָה
שֶׁבִּכְתָּב בְּאֵן אֲתֵר. בְּלִמְדִי, אֱלִין נְבִיאִי,
כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר (מַלְכִּים א ז) וַיִּקֶּם אֶת הָעַמּוּד הַיְמָנִי
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יִכִּין וַיִּקֶּם אֶת הָעַמּוּד הַשְּׂמָאלִי
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בַּעַז. וּמִתַּמָּן אֲתַפְּרִשֵּׁן אוֹרְחִין
לְנִבְיָאִי מִהִימָנִי, וְקִיּוּמִי אֱלִין בְּקִיּוּמָא לְגוּפָא,
לְשִׁית טְהִירִין, דְּדָא הוּא דְכְּתִיב, (שִׁיר הַיְיָרִים ה)
שׁוֹקִי עַמּוּדֵי שֵׁשׁ. וְכֹלָא לֹא קִיּוּמָא אֲלֹא
בְּשְׁלִימוֹ, וְלֹא שְׂרִיא קִדְשָׁה דְכֹלָא, אֲלֹא
בְּשְׁלִימוֹ, כִּד מִתְחַבְּרָאן דָּא כְּדָא, כֹּלָא הוּא
שְׁלִים, כֹּלָא הוּא חַד, לֹא אֲתַפְּגִים אֲתֵר. וְעַל
דָּא אֲקִרִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שֵׁלֶם, כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר
(בְּרֵאשִׁית יד) וּמִלְכִי צֶדֶק מֶלֶךְ שֵׁלֶם (תַּחֲלִים עז) וַיְהִי
בִשְׁלֵם סוֹכּוֹ.

וּבְגִין כִּף לֹא שְׂרִיא כֹלָא, אֲלֹא בְּאַתֵּר שְׁלִים.
וְעַל דָּא כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב.
כְּגוֹוֶנָא דָּא קֶרֶפְנָא דְּבִיה מוּמָא לֹא יִתְקַרֵּב.
מֵאִי טַעַמָּא. דְכְּתִיב כִּי לֹא לְרִצּוֹן יְהִיהָ לָכֶם.
וְאִי תִימָא הָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא שְׂאִירִי אֲלֹא
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שׁוֹרָה אֲלֹא בְּמִקּוֹם שְׁבוּר, בְּכָלִי שְׁבוּר, שִׁכְתוּב (יִשְׁעִיָּה נז) וְאֵת דִּפְא וְשִׁפְל

בְּאֶתֶר תְּבִירָא, בְּמֵאנָא תְּבִירָא, דְּכְתִיב, (ישעיה נז)
וְאֵת דְּכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ. הָאִי אֶתֶר שְׁלִים יִתִּיר
הוּא מְכֻלָּא, (דְּכְתִיב, (ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ) בְּגִין
דְּמֵאִיךְ גְּרַמְיָה לְמִשְׁרֵי עָלִיָּה גְּאוּתָא דְּכֻלָּא,
גְּאוּתָא עֲלָאָה, וְדָא הוּא שְׁלִים. אָבָל לֹא כְתִיב,
וְאֵת (דף צ"א ע"א) עוֹר וְשֹׁבֵר וְחֵרוֹם וְשָׂרוּעַ. אֵלָא
וְאֵת דְּכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ, מֵאֵן דְּמֵאִיךְ גְּרַמְיָה,
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְקִיף לִיה.

וּבְגִינִי כִּף, כִּהְנָא דְּקָאִים לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא
דְּלַעֲיָלָא, בְּעֵי לְמַהוּי שְׁלִים יִתִּיר
מְכֻלָּא, וְלֹא יִתְחַזִּי פְּגִים, וְעַל דָּא אֲזַהֵר לְהוּ
לְכַהֲנִי, דְּכְתִיב אִישׁ מִזְרַעְךָ לְדֹרֹתָם אֲשֶׁר יִהְיֶה
בּוֹ מוֹם.

הֵנוּ פִתַּח וְאָמַר, (מלאכי א) וְכִי תִגִּישׁוּן עוֹר לְזִבּוּחַ
אֵין רָע, וְכִי תִגִּישׁוּ פֶסֶח וְחוּלָה אֵין רָע,
וְכִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר אֵין רָע, אִי הָכִי
טוֹב הוּא. אֵלָא סוּפִיָּה דְּקָרָא אוֹכַח, דִּישְׁרָאֵל
בְּאֵינוֹן יוֹמִין הוּוּ מְמַנֵּן כִּהְנִי מְאִירִי דְּמוֹמִין,
עַל גְּבִי מַדְבָּחָא, וְלִשְׁמִשָּׁא עַל מְקִדְשָׁא, וְאִמְרִי
מְאִי אֲכַפֵּת לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דָּא, אוּ
אֲתֵרָא. וְאֵינוֹן הוּוּ דְּאִמְרִי אֵין רָע. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֲתִיב לְהוֹן הֵהִיא מְלָה דִּהוּוּ אִמְרִי.
אָמַר: יִשְׂרָאֵל אֲתוֹן אִמְרִי כִּד מְקַרְבִּי מְאִירִי
דְּמוֹמִין עַל פּוֹלְחָנִי אֵין רָע, מְאִי אֲכַפֵּת לִיה
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

סוּפִיָּה דְּקָרָא מַה כְּתִיב, הִקְרִיבְהוּ נָא לְפָחֶתֶךָ
הִירְצָךְ אוּ הִישָׁא פְּנִיךָ. בַּר נֶשׁ מְנִיכּוּ,
אִי בְעִיתוּ לְשִׁלוּמֵי לְמַלְכָּא, וְלִקְרָבָא קַמִּיָּה
דוֹרוּנָא, אֲתוֹן מְשַׁדְּרִין לִיה בְּפִגְיָמָא, אוּ לֹא.
הִירְצָךְ אוּ הִישָׁא פְּנִיךָ בִּהְהוּא דוֹרוּנָא, כָּל שְׁכָן
וְכָל שְׁכָן דְּאֲתוֹן מְקַרְבִּין קַמִּי בַר נֶשׁ פְּגִים
לְקַרְבָּא דוֹרוּנָא, הָא דוֹרוּנָא דְּלִכּוֹן לְכַלְכָּא
אֲתַמְסֵר, דְּוִדָּאִי בַר נֶשׁ דְּאִיהוּ פְּגִים, פְּגִים

רוּחַ. הַמְקוֹם הַזֶּה הוּא שְׁלֵם יוֹתֵר
מִהַכֵּל, (שְׁכָתוּב (ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וְשֹׁפֵל
רוּחַ) מִשְׁוֹם שְׁמִנְמִיךְ עֲצָמוֹ
לְהִשְׁרוֹת עָלָיו אֵת גְּאוּת הַכֵּל,
הַגְּאוּת שְׁלֵמָעֵלָה, וְזֵהוּ שְׁלֵם.
אָבָל לֹא כְתוּב, וְאֵת עוֹר וְשֹׁבֵר
וְחֵרוֹם וְשָׂרוּעַ, אֵלָא וְאֵת דְּכָא
וְשֹׁפֵל רוּחַ. מִי שְׁמִנְמִיךְ עֲצָמוֹ,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זֹקֵף אוֹתוֹ.
וּמִשְׁוֹם כִּף, הַכֵּהֵן שְׁעוּמֵד לְמַטָּה
כְּמוֹ שְׁלֵמָעֵלָה צְרִיף לְהִיּוֹת שְׁלֵם
יוֹתֵר מִהַכֵּל, וְלֹא יִרְאֶה פְּגוּם, וְעַל
כֵּן הִזְהִיר אֵת הַכֹּהֲנִים, שְׁכָתוּב
אִישׁ מִזְרַעְךָ לְדֹרֹתָם אֲשֶׁר יִהְיֶה
בּוֹ מוֹם.

עוֹד פִתַּח וְאָמַר, (מלאכי א) וְכִי
תִגִּישׁוּן עוֹר לְזִבּוּחַ אֵין רָע וְכִי
תִגִּישׁוּ פֶסֶח וְחוּלָה אֵין רָע. וְכִי
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר אֵין רָע?
אִם כִּף טוֹב הוּא! אֵלָא סוּף
הַכְתוּב מוֹכִיחַ, שְׁיִשְׁרָאֵל בְּאוֹתָם
הַיָּמִים הָיוּ מְמַנִּים כִּהְנִים בְּעַלִּי
מוֹמִים עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ וְלִשְׁמִשָּׁא
עַל הַמְקִדָּשׁ, וְאוֹמְרִים: מַה אֲכַפֵּת
לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זֵה אוּ אֲחֵר.
וְהֵם הָיוּ שְׂאוֹמְרִים אֵין רָע.
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִשִּׁיב לָהֶם
אוֹתוֹ דְּכַר שְׁהָיוּ אוֹמְרִים. אָמַר:
יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם אוֹמְרִים
כְּשִׁמְקַרְבִּים בְּעַלִּי מוֹמִים
לְעִבּוּדָתִי אֵין רָע, מַה אֲכַפֵּת לוֹ
לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

בְּסוּף הַפְסוּק מַה כְּתוּב?
הִקְרִיבְהוּ נָא לְפָחֶתֶךָ הִירְצָךְ אוּ
הִישָׁא פְּנִיךָ. אֲדָם מְכָם, אִם תִּרְצוּ
לְשֵׁלֶם לְמַלְךְ וְלִהְיָרִיב לְפָנָיו
דוֹרוּן, אַתֶּם שׁוֹלְחִים לוֹ עִם פְּגָם
אוּ לֹא!! הִירְצָךְ אוּ הִישָׁא פְּנִיךָ
בְּאוֹתוֹ הַדוֹרוּן!! כָּל שְׁכָן וְכָל
שְׁכָן כְּשִׂאֲתָם מְקַרְבִּים לְפָנָיו אֲדָם
פְּגוּם לְהִקְרִיב דוֹרוּן, הָרִי הַדוֹרוּן
שְׁלֹכֶם נְמָסֵר לְכָלֵב, שְׁוִדָּאִי אֲדָם

הוּא מְכֻלָּא, פְּגִים הוּא

שְׁהוּא פָּגוּם, פָּגוּם הוּא מִהֶפֶל, פָּגוּם הוּא בְּאֶמּוּנָה. וְעַל כֵּן כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַשְׁלִים עִם יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְצָאוֹ שְׁלֵמִים בְּכָל, שֶׁהָרִי לֹא יִהְיֶה בָּהֶם כָּלל בְּעָלֵי מוֹמִים, מִשּׁוּם שֶׁיִּהְיֶה תְּקוּנָו שֶׁל עוֹלָם, כְּמוֹ הַכֹּלִים הַלָּלוּ וּלְבוּשׁוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁהֵם תְּקוּנָן הַגּוֹפֵר. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (איוב לח) וַיִּתְּצֵבּוּ כְּמוֹ לְבוּשׁ.

(דבר אחר) בא ר' אהרן, כְּשִׁיתְעוֹרְרוּ מִהֶעֱפָר, כְּמוֹ שֶׁנִּכְנְסוּ בָּהֶם יְקוּמוּ, חֲגָרִים אוֹ סוּמִים נִכְנְסוּ, חֲגָרִים וְסוּמִים - יְקוּמוּ, בְּאוֹתוֹ לְבוּשׁ. שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ שֶׁאַחֵר הוּא שֶׁהִתְעוֹרַר. וְאַחֵר בָּהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִרְפָּא אוֹתָם וְיִמְצָאוּ שְׁלֵמִים לְפָנָיו, וְאֵז וַיְהִי הָעוֹלָם שֶׁלֵּם בְּכָל, אֵז - (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד. שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד וַיְהִי שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פָתַח, (תהלים לו) צִדְקַתְךָ כְּהַרְרִי אֶל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה אֶדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ יְי'. הָאִי קָרָא אֵת קַדִּישָׁא עֲלֵאָה. כְּהַרְרִי אֶל: כְּאֵינּוֹן טוֹרִין עֲלֵאִין קַדִּישִׁין, דְּאֶקְרוֹן טוֹרִי דְּאֶפְרַסְמוֹנָא דְכִנְיָא. וּבִגִּין דְּאִיהִי סִלְקָא לְאַתְקֻשָּׁרָא כְּהוּ לְעִילָא, כֹּל דִּינְהָא בְּשִׁקּוּלָא חֲדָא לְכֻלָּא, דְּלִית בְּהֵהוּא דִּינָא רַחֲמִי. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה. מִשְׁפָּט דְּאִיהוּ רַחֲמִי, נִחִית לְתַתָּא לְהֵהוּא דְרָגָא לְתַקְנָא עֲלָמִין, וְחַיִּים עַל כֻּלָּא, וְעַבִּיד דִּינָא בְּרַחֲמִי לְבִסְמָא עֲלָמָא.

וּבִגִּין דְּאִיהוּ רַחֲמִי, אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ יְי'. לְכֻלָּא בְּשִׁקּוּלָא חֲדָא. אָדָם וּבִהְמָה, הָא אוֹקְמוּהָ, מָאן דְּהוּא אָדָם, וְשׁוּי לְגַרְמִיָּה בְּבִהְמָה. אָדָם וּבִהְמָה: דִּין אָדָם, וְדִין בְּהֵמָה, בְּבִהְמָה. אָדָם וּבִהְמָה - דִּין אָדָם וְדִין בְּהֵמָה אֶחָד הוּא. אָדָם - (בראשית יז) וְכֵן שְׁמַנְתָּ יָמִים יְמֹלֵד

מִהִימָנוּתָא. וְעַל דָּא כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִין קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַשְׁלֵמָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וּלְאַשְׁתַּכְחָא שְׁלִימִין בְּכֻלָּא, דְּלֹא יִהְיֶה בְּהוֹן מְאִרִי דְּמוֹמִין כָּלל, בְּגִין דִּיהוֹן תְּקוּנָא דְעֻלָּמָא, כְּאֵלִין מְאִי וּלְבוּשָׁא דְבַר נֶשׁ דְּאֵינּוֹן תְּקוּנָא דְגּוּפָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (איוב לח) וַיִּתְּצֵבּוּ כְּמוֹ לְבוּשׁ.

(ס"א דבר אחר) תָּא חֲזִי, כִּד יִתְעַרְוִין מִעֶפְרָא, כְּמָה דְעֵאלוּ, הָכִי יְקוּמוּן, חֲגָרִין אוֹ סוּמִין עֵאלוּ, חֲגָרִין וְסוּמִין יְקוּמוּן, בְּהֵהוּא לְבוּשָׁא, דְּלֹא יִימְרוּן דְּאַחֲרָא הוּא דְאַתְעַר. וּלְכַתְּרָא, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְיָ לֶזֶן, וְיִשְׁתַּכְחֹון שְׁלִימִין קַמִּיָּה, וּכְדִין יִהְיֶה עֲלָמָא שְׁלֵם בְּכֻלָּא, כְּדִין (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְי' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד. שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד וַיְהִי שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו'. (ויקרא כ"ב) רַבִּי יוֹסִי פָתַח, (תהלים לו) צִדְקַתְךָ כְּהַרְרִי אֶל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה אֶדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ יְי'. הָאִי קָרָא אֵת לְאַסְתַּכְחָא בֵּיה, אָבֵל תָּא חֲזִי, צִדְקָא: כְּתָרָא קַדִּישָׁא עֲלֵאָה. כְּהַרְרִי אֶל: כְּאֵינּוֹן טוֹרִין עֲלֵאִין קַדִּישִׁין, דְּאֶקְרוֹן טוֹרִי דְּאֶפְרַסְמוֹנָא דְכִנְיָא. וּבִגִּין דְּאִיהִי סִלְקָא לְאַתְקֻשָּׁרָא כְּהוּ לְעִילָא, כֹּל דִּינְהָא בְּשִׁקּוּלָא חֲדָא לְכֻלָּא, דְּלִית בְּהֵהוּא דִּינָא רַחֲמִי. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה. מִשְׁפָּט דְּאִיהוּ רַחֲמִי, נִחִית לְתַתָּא לְהֵהוּא דְרָגָא לְתַקְנָא עֲלָמִין, וְחַיִּים עַל כֻּלָּא, וְעַבִּיד דִּינָא בְּרַחֲמִי לְבִסְמָא עֲלָמָא.

וּבִגִּין דְּאִיהוּ רַחֲמִי, אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ יְי'. לְכֻלָּא בְּשִׁקּוּלָא חֲדָא. אָדָם וּבִהְמָה, הָא אוֹקְמוּהָ, מָאן דְּהוּא אָדָם, וְשׁוּי לְגַרְמִיָּה בְּבִהְמָה. אָדָם וּבִהְמָה: דִּין אָדָם, וְדִין בְּהֵמָה, בְּבִהְמָה. אָדָם וּבִהְמָה - דִּין אָדָם וְדִין בְּהֵמָה אֶחָד הוּא. אָדָם - (בראשית יז) וְכֵן שְׁמַנְתָּ יָמִים יְמֹלֵד

לכם כל זכר. בהמה - והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבה אשה לה, כדי שתעבר עליהם שבת אחת, והרי פרושה.

רבי חייא פתח, (שופטים ה) ה' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה גם שמים נטפו. בא ראה, אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם, והם נדבקים בו ונקראים קדושים, עם קדוש. וכן עד שהעלה אותם לדרגה עליונה שנקראת קדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. כמו שבארנו, שהרי ישראל משמונה ימים נדבקים בשמו ורשומים בשמו והם שלו, כמו שגאמר ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ. והעממים לא נדבקים בו ולא הולכים בהנהגותיו, והרשם הקדוש נעדר מהם, עד שהם נדבקים לצד האחר שאינו קדוש. ובא ראה, בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל, הזמין אותה לבני עשו. אמר להם: רוצים אתם לקבל תורה? באותה שעה רגזה הארץ הקדושה, ורצתה להכנס לנקב תהום רבה. אמרה לפניו: רבון העולם, שעשועי השמחה (של העולם) אלפים שנים טרם שבאר העולם, ידמנו לפניו (ידמנו תוך) (ידמן לפני) ערלים שאינם רשומים בכריכתך?!

אמר לה הקדוש ברוך הוא: כסא כסא, יאבדו אלף אמות כמותם, וברית התורה לא תודמן לפניהם. זהו שכתוב ה' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה. ודאי משום שהתורה לא נתנה

חד הוא. אדם: (בראשית יז) ובן שמנת ימים ימל לכם כל זכר. בהמה: והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבה אשה לזי, בגין דיעבר עליהו שבת חד, והא אוקמוה.

רבי חייא פתח (שופטים ה) יי' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה גם שמים נטפו. תא חזי, זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ואינון מתדבקין ביה, ואקרוין קדישין, עם קדוש. וכן עד דסליק לון לדרגא עלאה דאקרי קדש, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל לזי' ראשית תבואתה. כמה דאוקימנא, דהא ישראל מתמנא יומין מתדבקין ביה בשמיה, ורשימין בשמיה, ואינון דיליה. כמה דאת אמר, (שמואל ב ז) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ. ועממין לא מתדבקין ביה, ולא אזלין בנמוסיה, ורשימא קדישא אעדיאו מנייהו, עד (דף צ"א ע"ב) דאינון מתדבקין בסטרא אחרא דלאו קדישא.

ותא חזי, בשעתא דבעא קדשא בריך הוא למייהב אורייתא לישראל, זמין בה לבני עשו, אמר לון, בעאן אתון לקבלא אורייתא. בההיא שעתא אתרגיזת ארעא קדישא, ובעאת לאעלא לנוקבא דתהומא רבה. אמרה קמיה, מארי דעלמא, פסטירא דחדוה (ס"א דעלמא) תרי אלפי שנין עד לא אתברי עלמא, קלטינא קמיה (נ"א קלימנא גו) (נ"א אודמן קמי) ערלין דלא רשימן בקיומך.

אמר לה קדשא בריך הוא, פורסייא כורסייא, ייבדון אלף אומין פוּותייהו, וקיימא דאורייתא לא יזדמן קמיהו, הדא הוא דכתיב

יי' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה. ודאי בגין דאורייתא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִבֵּל
הֵיכִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹלֶה בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר
יפקון ביה מן גלותא ברחמי"

"הדיה ביום ההוא יתקע ב
שופר גדול"